

DOKURCZYĆ (2) *vb pf*

praet [3 *sg f* dokurczyła. *n* dokurczyło.] \diamond 3 *pl subst* dokurczyły (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI(XVIII) w.

Dokuczyć, dać się we znaki, dojść, zgnębić [komu] (2) :

Fraza: »dokurczyły lata [= ciężkie czasy]« (2): *POdźmyż záfie do Sláchty/ iáka ich vtrátá/ Choía teź y drugimú dokurczyły látá. BielSat C3v [idem] BielRozm 21.*

[Frazy: »oblężenie [komu] dokurczyło«: Ale to oblężenie Grodná niemniey tym ktorzy oblegli/ [...] iáko y oblężonym dokurczyło. *StryjKron 486.*

»[kogo] nędza dokurczyła«: Gdy iuż tedy oblężéńcow nędzá dokurczyłá/ [...] ieden ich Protopos imieniem Naftalius nápiłá ná łtrzále ty słowá *StryjKron 137 (Linde).*]

Synonimy: *dojść, dokuczyć, dokurzyć.*

Formacje pochodne cf KURCZYĆ.